

Honzóóó, já už to dýl nevydržím," rozlejhlo se po okolí a původcem toho všeho byla malá prťavá tečka nahoře na skále. Piškot. Zase se někde zasek'a nebo tak dlouho čaroval, až mu jeho osmička s cinkotem zmizela kdesi v kopřivách pod skálou. Zdánlivě nemožná věc, avšak ne pro Piškota. Ať už se ale stalo cokoliv, Piškot se bezmocně houpal na laně, třepal nohama a pištěl.

"Taky jsi ho jednou nemusel brát," povídá mi Nina, "těšila jsem se, že dneska slezem konečně tu Velkou Dračí."

Otočil jsem se na Ninu.

"Já a bez bráchy?" No jo, teď jsem si to uvědomil. Jezdí s náma teprve rok, bráška můj malej, a už je pro mě nákej takovej nepostradatelněj. A nejen pro mě, na našich obvyklejch místech, kempech a osadách už má svoje stálý posluchače, když po večerech začíná u ohně svoje vyprávění slovy: "To jsme jednou s bráchou..."

Zkrátka je ukecaněj. Ale není to na škodu. Skamarádil se s hajným Čížkem, a tak teď můžem sem na skály jezdit i v zimě. A za nocleh platíme jen naštípaným dřívím.

Jo brácha. Piškot mu začali říkat kluci z Hejkala, bráchovi bylo sedm a jel se mnou na svůj první vandr. Máma ho pustila jen pod podmínkou, že si vezme pořádně teplej spacák a dost jídla. A Piškot se s tou vobrovskou usárnou málem ani nevešel do vlaku. Hejkalové se mohli potřhat smíchy. Jenže pak jim spadnul šerif do potoka i se žracákem, a tak všichni celý tři dny baštili z neskromných bráškových zásob. Piškoty.

Od té doby požívá bráška na osadě Hejkalů nebývalé vážnosti a v zimě je mu rezervována jedna z nejlepších paland ve srubu.

"Bráchó, přitáhni se víc vlevo, máš tam docela dobrou rampúúú," řvu nahoru a lezu co to dá. Víím, že nespadne. Je neuvěřitelně lehkej a mrštněj. Na Račim potoce tuhle pomohl vyhrát

Veverkám fotbalovej mač proti starousedlíkům. A to všechno po tom, co nám ráno ujel vlak, u Berounky jsme běželi tři kiláky po proudu za uplavaným kotlíkem a do krpálu na osadu nás doprovodila parádní průtrž mračen. A večer ještě u ohně začal se svým oblíbeným To jsme jednou s bráchou.

Nevím, v kolik ten večer šel spát, ale když jsem se ráno probudil, u nosu jsem měl chleba s paštikou, v kotlíku klokotal čaj a bráška právě stácel lano.

"Brácha, co blbneš," nevycházel jsem z údivu, "nejbližší skály jsou čtyry kiláky."

"Pssst, až se probuděj, budou je hledat."

"Koho?" Furt jsem nějak nechápal.

"No boty přece. Říkal včera po zápase Myšák, že prohrát můžem teprve, až porostou boty na stromech. No a ze spaní křičel: kluci, ježišmarjá, dyť my prohráváme."

Prudce jsem zvedl hlavu do korun stromů a tušení mě nezklamalo. Patnáct párů bot houpajících se asi pět metrů nad náma. To ráno jsem navrhnul vypít čaj radši až za nejbližším kopcem.

Veverky to vzaly sportovně, v neděli večer jsme se stejně sešli na nádraží. Vlak ňák nejel, tak že skočíme všichni na limču a Myšák počká u telat. Trochu jsme se pak s bráchou v hospodě zdrželi, a tak jsme přiběhli zpátky, když už tam vlak stál a kluci už dávno nastupovali. Bráška hodil usárnu na záda, chtěl se rozběhnout, pak ale zavrával, udělal pár kroků pozpátku a torna ho s mohutným rámusem strhla k zemi. Mezitím co jsme z ní vykládali cihly, vlak si zahoukal a zmizel v nenávratnu. Domů jsme dorazili téměř za tmy a naši nám málem zatrhli zbožně očekávané koncert Hop Tropu.

Odveta na sebe nedala dlouho čekat. Zkrátka brácha do mě tak dlouho hučel, až mě ukecal.

Věděli jsme, že holky z Veverek se zajímají o mystiku a že každé večer na srubu vyvolávají duchy. A tak Piškot chvíli přemýšlel a potom odkudsi vyčaroval fotku z loňského srandaběhu na Old Fordu. Na fotce byla malá brášková postavička, navlečená do tlustýho svetru pod kolena, s vobrovským širákem až na nos, v holínkách dvanáctkách a ověšená asi patnácti plechovkami. Tenkrát na Fordu jsme se děsně nasmáli. Bylo rozhodnuto.

Léto s Piškotem

Napsal uživatel Vladimír Šaolín Konopas
Pátek, 12 Srpen 2005 02:55

A přišel pátek. Naši se divili, že nějak nepospícháme na nádraží, ale my měli svůj důvod. Jeli jsme až dalším vlakem a pod osadu přišli až úplně za tmy. Tam jsme rozložili tábor, udělali večeři, brácha vytáh' rekvizity a něco k půlnoci jsme po špičkách dorazili ke srubu. S uchama na dveřích jsme asi půl hodiny čekali na ten správný okamžik, když v tom Lucka povídá:

"Duchu Aloise Jiráska, jestli tu seš, objev se!"

A vtom to začalo. Dveře od srubu se rozlétly a dovnitř vlítnul brácha s moukou na obličeji, kloboukem, holínkama, plechovkama a strašlivým řevem. Holky začaly zděšeně prchat ze srubu a pištěly a pištěly, brácha taky pištěl a...

No jo, nahoře na skále je ticho. Brácha přestal pištět. Koukám nahoru, pak dolu, a je mi to jasný. Zase jedna z jeho povedených taškařic. Piškot je dávno spuštěnej dole a zrovna si pochutnává na buřtovém guláši, co před chvílí dovařila Nina. A jak ho tak znám, nechá mi tak půl lžíce, ale celej chleba.

Trapsavec 1993, 3. místo próza do 23 let